

Po pesku studenci šumljajo
s penečo srebrno vodó
in ribice v njih se igrajo
in gledajo v plavo nebo.

In ptice po gozdu molčijo,
le cvrček prijazno cvrči;
iz turna pa zdravomarijo
bron milo k molitvi doni.

Odkrije ratáj se in moli:
»Marija, studenec dobrot,
ozri iz nebes se tu doli,
usmili se grešnih sirot!«

Na maternih prsih raduje,
v obraz se ji dete smehlja,
po luni ročice steguje,
imeti jo hoče z neba.

Veselo prepevajo žnjice
z jeklenimi srpi domú,
jim sije, leskeče na lice
večernica, zvezda miru.

Zakaj bi le pesmi ne pele,
ki skrb in bridkosti moré,
ki delajo dni jim vesele,
ki v srce iz srca doné?

Ko sonce se zadnje bo skrilo,
ogrnila smrt nam oko:
Kakó se bo petje glasilo,
od petja se treslo nebo!

Sirota

Zunaj veter brije,
plan in góro krije
črna noč.
Jadno dete kliče
iz grobov mrličé
na pomoč.

Mati mu umrla,
óča v grob zaprla
bela smrt.
Samo je ostalo,
tužno pribežalo
v božji vrt.

»Zlata mama moja,
glej, sirota tvoja
tu stoji;
nima kaj obleči,
nima kam se vleči,
glad pretí.

Vzemi mene k sebi,
dobro je pri tebi,
mamica!
Nimam druge mame,
da bi ona name
gledala.«

Dete se sklonilo,
vleglo na gomilo
k mamici.
Zarja rumenila,
ni ga prebudila
v posteljici.

Roža med trnjem

»Kaj pa ti sama tukaj stojiš,
cvetica krasna, cvetica mila!
V trnju bodečem kvišku moliš
belo obličje, pisana krila?

Kadar te vidim, točim solzé,
dete nesrečno, trikrat gorjé ti!
Pikalo trnje bo te v srcé,
morala bodeš rano umreti.

Kdo ti mrtvaško post'ljo postlal,
kdo ti nasul bo hladno gomilo?
Nikdo ne bode groba poznal,
bodlo še v njem te trnje nemilo.

Cvetice druge lepo cvetó
v pisanih vrtilih, rajski lívadi,
pijejo roso, sonce gorkó
sije jim milo, hčerkam pomladi.

Ti pa samica tukaj živiš,
družbi veseli lice zakrivaš,
v potu obraza krono rediš,
v hiši mrazotni tujka prebivaš.« —

»Mene ne, sestra, one miluj,
v trnju rojena, v trnju ostanem!
Srečna sem tukaj, meni veruj,
v senci stanujem, ven se ne ganem!

Prišli vetrovi, prišel bo piš,
cveticam lomil krone cveteče,
padlo bo cvetje, otemnel njih blišč,
mene branilo trnje bodeče.

Prišel bo kosec s koso ostró,
s srpom jeklenim prišla bo ž'njica:
Roža za rožo padala bo,
jaz bom cvetela, roža samica.

Peklo bo sonce gole glavé,
mrle sirote bodo za žejo:
da bo rosila roso na mé,
bodem prosila trnovo vejo.

Padla bo mrzla slana na plan,
smrt na široko cvetke bo žela;
mene bo var'val senčnati stan,
še bom živela v trnju vesela.

Bala grabljivih rok se ne bom,
noge lomastne, slasti jezika:
Trdna ograja var'je moj dom,
trnje ga pika, kdor se dotika.

Prišla bo zima, prišla bo smrt,
trnje mi bode jamo skopalo,
kril bo gomilo biserni prt,
v sladkem počitku truplo ležalo.

Skopnel bo sneg in stajal se led,
tiha gomila bo se odprla,
krono škrlatno, biserni cvet
krasno bom zopet k nebu prostrla.«

Kolednica

Bog daj srečo, hišni oče,
hišni oče, hišna mati!
Naj sprostrè nad vašo hišo
svoja krila angel zlati,
mir, edinost in veselje
iz višave v hišo trosi,
drage vaše glave var'je,
dobra dela k Bogu nosi;
skrb, bolezen in nesreče
naj podi od praga hiše,
z dobrotljivo svojo roko
na vam grenke solze briše,
vaše upe, vaše náde
v svoje bukve zapisuje

in s periščem polnim hrame
vsako jésen napolnuje,
hišno sleme ognja var'je,
polje toče in viharja;
naj vas spremlja na vseh potih,
sije zarja vam njegova!
Dobri ljudje, dobri starši,
veselite se z družino!
Naj gorijo vaša srca
za Boga in domovino,
da razpel bo nad Slovenci
svoja krila angel zlati.
Bog daj srečo, hišni oče,
hišni oče, hišna mati!